

No takole, po novoletni avanturi po Italiji se na hitro odločimo, da preizkusimo srečo še na Madžarskem. Odhod v četrtek 8.1.09, počakava hčero da pride iz šole eno uro prej, ker sva zadnjo uro, hm hm, pa v petek vzeli dopust. Pojemo kosilo in malo pred drugo uro odrinemo. Po nekaj km v podvozu pri Žejah pa prva ovira, prometna nesreča avto na strehi, k sreči samo pločevina šofer pa ok. Obidemo nesrečo in nadaljujemo pot. Sproti se dogovarjamo po kateri poti bi šli, ker nas navigacija ne pošlje vedno na tisto cesto, ki jo želimo mi, odločimo se in se pogovarjamo naprej kot vedno ali smo kaj pozabili vzeti (lani smo se v Ptuj spomnili da sem pozabila rjuhe, dobr da se v centrih vse dobi ☺.) Tudi tokrat je hčera pozabila vzeti dokumente, pa smo bli že predaleč da bi obrnili. Ma bomo že, mej itak ni, sama pa tudi ne bo nikjer, ko mož le pove, da je slučajno vzel še potne liste. Super, še posebno ker nas je pot zapeljala na Hrvaško v Čakovec, ne vem zakaj vedno po tisti poti, kot da ne pozna druge, ah nazaj jo že ne bomo poslušali. Na meji sprašujemo za menjalnico in matrico za Madžarsko, pa nimajo pojma, zato nadaljujemo čez Hrvaško. Na drugi strani pa potem hvala bogu dobimo vse, denar in matrico za štiri dni, ki nas stane šest evrov, drgač pet + ne vem kaj še en evro. Me je pa že res kar malo skrbelo zaradi matrice, ker smo se lani vozili kar brez nje pa ni bilo nič prijetno.

Madžarska, smer Miskolctapolca, avtocesta, na vsake toliko časa nas mal vrže ker imajo kar naenkrat hud nagib ceste. Ko se začnemo spuščati proti Budimpešti je že tema in to je bil res lep pogled vse v lučkah, oh mal romantike ☺. Vozimo se skozi Budimpešto, pogledam moža in se začnem smejati. Kako si bomo mi ogledali tako mesto nazajgrede, nas je že zdaj zaskrbelo samo da se spomnim kako je zgubil živce v Firencah, katere si potem nismo ogledali ☹.

Po devetih če ne še več km skozi Budimpešto vozimo v temi po dolgočasni avtocesti, ko nas ujame še gosta megla, hčera je že zaspala, le prispemo nekaj čez polnoči v Miskolctapolco. Res je daleč. Poiščemo parking, parkiramo in utrujena od dolge vožnje padeva v posteljo še midva. Pa ne za dolgo ☹. Pripeljejo se neki mladi fantini in po snegu okoli nas začnejo izvajati manevre z ročno zavoro.

Nekaj časa to poslušava in ker se niso mislili umiriti in da se ne bi kaj zgodilo je mož prestavil avtodom na nek drug parkirni prostor med ene kombije. Končno se spraviva spat.

Zjutraj se odpravimo v te opevane terme .

Ko smo vstopili smo se malo lovili ,kje imajo sploh garderobe,po stopnicah navzgor ,kje pa je bazen. Preoblečt pa po drugi strani spet po stopnicah dol in oooo,skoraj sedemsto km je bilo pozabljenih.

Res je lepo! Hodiš ali pa zaplavaš po tunelčkih, posebej imajo tudi dva bazena, res vroča eden ima 33 stopin, drugi pa še več, problem je pol it nazaj ker je tam potem mrzla voda. Med tem ko sva midva raziskovala jame je šla hčer iz radovednosti na čokoladno masažo. Za crknit ,kako je prišla nazaj vsa rdeča skoraj popraskana in še od čokolade, «nikoli več »je rekla ,nato pa okregala še mene ,ker sem ji rekla da bo ženska , bil pa moški, ups. Po štirih urah smo imeli dovolj, se vrnil v avtodom in odpeljali proti Budimpešti ,da bi prišli še pred temo. Vmes smo se še ustavili, skuhali kosilo, kavico in malo počili.

V navigacijo napišemo naslov kampa. Vozimo naprej in jo po kakšnih ulicah nas spet vozi, ta ta... . Tramvaji, električni avtobusi , promet, prispemo pa le. In začuda da mož še ni bil tolik živčen ,no mal že .☺

Poiščemo plac za avtodom,nismo vedeli kam ,ker je bil

kamp

tko zaseden.☺.

Kmalu prihiti lastnik,zelo prijazen,pokaže še nekaj prostorov višje ampak nam je blo tukaj kar všeč, že zaradi drsališča ki ga imajo pred kočo-recepccijo,pa je blo dol bolj mir.

Povabil nas je še na pijačo za dobrodošlico in zjutraj na zajtrk. Zvečer smo jo po ogledu filma kar kmalu podrzali spat ,da bi zjutraj čimprej vstali. Hčerka je še spala ko sva šla midva v kočo na jutranjo kavico.Še predenj sva se vsedla za mizo je začela ;verjetno lastnikova hčer; nositi zajtrk za dva-skodelica margarine,skodelica marelične marmelade,skodelica slivovega džema,palačinke,krofe,sir,salamo,pečene hrenovke,liter čaja,liter mleka in nazadnje najino kavo. Da te kap.Po vrhu pa še tri karte za bus.Plačala nisva nič.Tamali sva prinesla zajtrk kar v avto,ker jo ni bilo za nama.

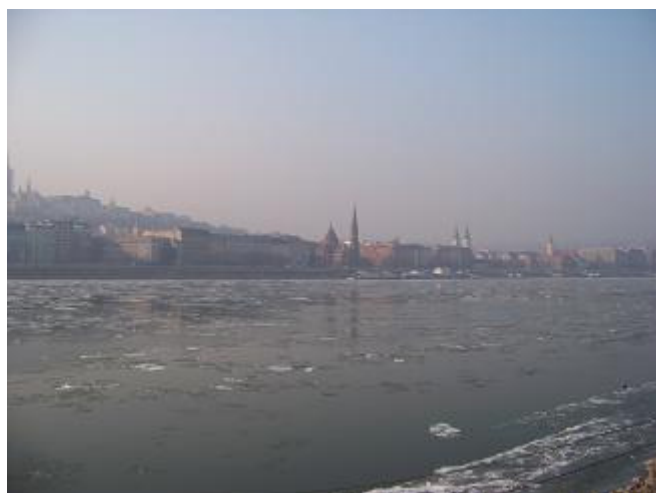

Odpravimo se na avtobus,takoj pod kampom vozi vsakih dvajset minut do glavne postaje in nazaj.Za karte te nihče nič ne vpraša ,pa tudi druge smo gledali kar vstopijo in se vsedejo,nihče ne plača in tudi kart nimajo, ne vem ali je to potem brezplačno,nimam pojma .Izstopimo in se za trenutek skoncentriramo in po karti poštudiramo kam.Vedno bolj smo hiteli proti parku,kajti vedno bolj nas je zeblo,pa to ni res ,kakšen mraz. Hčer proti koncu ulice zagleda sonce in še bolj pohiti ,no na sončku je blo mal boljš ampak še vedno zeeeeelooo hladno.Kar dost na hitro si ogledamo tam vse kar je blo lepega in zanimivega.

Po drugi ulici ,bolj sončni se vrnemo nazaj proti glavni ulici v McDonalds ,da nekaj pojemo in da se pogrejemo. Medtem se je tudi zunaj že mal ogrelo in obrnemo se proti Donavi,misleč da vozijo ladje ,ampak je bla reka verjetno preveč zamrzena ali pa premalo turistev????

Ampak parlament imajo pa res krasen. Nazaj proti avtobusni ,dost mamo km in mraza. V podhodu odkrijemo eno manjšo štacunco, mal pokukamo ,pa nam ni blo nič všeč, spijemo kavico. Zunaj je blo šel cel kup prodajalcev in se sprehodimo še mimo njih ,na koncu pridemo do vrat in s hčerko naju zanima kaj je na drugi strani. Katastrofa, še nekaj minut ali ur se ne bomo vrnili v kamp. Noro ,kakšen center ,na zunaj se ga sploh ne vidi. Hodimo in hodimo ni konca, en štuk, drug, tretji, moža že noge bolijo in začuda se je tudi tamala naveličala. No nekaj si je nabavila, zato smo se vrnili na avtobus , ko se spomnim da pa za sina nismo vzeli čisto nič, pa mi je blo že žal, ker je blo tamali tko hudo ,da smo mogli naslednje jutro namesto proti domu nazaj v mesto. Spet po štacuncih da smo našli kaj primerne za sina in potem še za njegovo punco, pa je bila ura že dvanajst preč.

Gremo spet nazaj ,še vedno se vozimo z istimi kartami. Plačamo kamp ,80 eurov in start proti domu.

Vmes še enkrat zapeljemo z avtoceste proti Balatonu na eno kosilo in vrnitev na avtocesto. Smer Lendava, tokrat navigacije ne poslušamo.

Poslušamo glasbo in pojemo ,ko nam malo pred mejo zmanjka goriva, Ja saj sem vedela da je blo prelepo. Kaj pa sedaj, nikjer daleč naokoli nobene luči, kaj šele bencinske ,ki jo ni blo že več kot sto km. K sreči je mož imel za webasto gorivo posebej in v njej še nekaj litrov ,da smo pricincali do bencinske na naši strani na kateri se marsikaj dogaja, saj je edina in zadnja pred madžarsko mejo in tam dobite tudi matrico. Tam zaposleni pobira po tleh smeti in govori kakšni cigani so Romuni, da so naši gospodje proti njim. Iz wc so jim že odnesli radiator in wc školjko ,malo pred nami pa so imeli skupino z avobusom, kateri so jim pokradli sedem litrov viskija. Pravi da komaj čakajo da naredijo kakšno bencinsko na avtocesti in bodo končno imeli malo več miru. Glede na stanje ,jim tudi mi to želimo. Postanek še na Trojanah in ob desetih > prihod na cilj<. Malo več sreče kot v Italiji ,pa mislim da smo le imeli, al pa ne ???©